

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.495 van 4 juli 2017
in de zaak A. 222.383/XIV-37.439**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Claire Fornoville
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 99
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 juni 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 186.466 van 4 mei 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 15 juni 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In antwoord op de aangevoerde schending van “het gelijkheidsbeginsel zoals onder meer gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet” wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er terecht op dat “het de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in

de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet” en dat “[d]e commissaris-generaal [...] hierbij geen vergelijking [dient] te maken met de toekenning van subsidiaire bescherming in andere dossiers”. Elke asielaanvraag dient immers op individuele wijze te worden beoordeeld en in het Belgische recht wordt geen precedentenwerking aanvaard. Een schending van het gelijkheidsbeginsel is dan ook niet aan de orde. Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

In de mate dat verzoeker de gelijkenissen aanhaalt met het dossier van zijn neef, aan wie wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, en betoogt dat hij ook de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. In zoverre verzoeker thans de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat hij dit middel heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch dat hij daartoe in de onmogelijkheid was. Het betreft aldus een nieuw middel dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Bovendien wordt in het bestreden arrest op wettige wijze vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst gescheiden dient te leven van zijn gezin en hij niet toelicht om welke redenen het voor zijn gezinsleden, waarvan hij aangeeft dat zij in Afghanistan verblijven, niet mogelijk zou zijn om zich samen met hem in het vestigingsalternatief te vestigen. Waar verzoeker aanvoert dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden”, herhaalt hij in wezen zeer summier de grieven die hij reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd, doch zonder in te gaan op de concrete weerlegging ervan in het bestreden arrest. In die zin is zijn kritiek dan ook gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing terwijl de Raad van State niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden, noch om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen. Het tweede onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het derde onderdeel van het eerste middel gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin op omstandig gemotiveerde wijze wordt uiteengezet waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Zoals bij de behandeling van het eerste middelonderdeel werd gesteld, dient elke asielaanvraag

individueel te worden beoordeeld zodat de herhaaldelijke verwijzing naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers neef niet dienstig is voor de beoordeling van zijn nood aan bescherming. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het derde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing, behoren tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt te dezen in het bestreden arrest uitdrukkelijk dat “[u]it wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen”. Het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, is de vaststelling in het bestreden arrest dat de door verzoeker bijgebrachte stukken geen uitsluitel geven over de feiten die ze zouden moeten ondersteunen geenszins tegenstrijdig met de beoordeling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze kan komen tot de bevestiging van de aanvankelijk bestreden beslissing. In de mate dat verzoeker betoogt dat hij zich niet heeft kunnen verdedigen tegen die argumenten betreffende de stukken, houdt het recht van verdediging niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op voorhand reeds de motieven van zijn arrest moet meedelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de door verzoeker aanvoerde “substantiële onregelmatigheden” beoordeeld en op gemotiveerde wijze verworpen zodat het bestreden arrest wel degelijk voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier juli tweeduizend zeventien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams